

aceleași răspunsuri a ordonat să-i fie tăiat nasul, urechile și degetele. Apoi cu clești i-au rupt fâșii de piele și astfel fiind a fost aruncat într-o temniță întunecată fără mâncare sau apă, ca să moară în această condiție.

Însă starețul Teostirict a supraviețuit în închisoare timp de nouă ani, datorită milosteniei avută de câțiva soldați care îi strecurau înăuntru pâine și apă.

În anul în care Constantin Copronim a murit, iar fiul său Leon al V-lea i-a urmat la tron. Deși fragil la trup, el avea un suflet bun. Leon a eliberat toți prizonierii care venerau sfintele icoane. Starețul Teostirict a fost de asemenea eliberat și adus înapoi în mănăstirea sa ce acum ajunsese o ruină.

Teostirict a primit cereri de la mănăstirile din vecinătate ca să vină la ele dar el a refuzat, preferând să locuiască în mănăstirea sa, unde a locuit fericit alături de „copiii” săi. Într-un colț al ruinelor s-a decis să-și construiască o colibă din lemn și acolo să trăiască singur pentru toată viața. Acolo, printre ruinele vechii mănăstiri și după toate suferințele prin care a trecut, a alcătuit Primul

Paraclis al Maicii Domnului. A început:

*De multe ispite fiind cuprins,
Alerg către tine căutând
mântuirea mea,
O Maică a Cuvântului și Fecioară,
De rele și de nevoi mântuiește-mă.*

După trei ani petrecuți în singurătate, noi monahi au venit la acest sfânt bătrân, ce acum nu avea nici degete, nici urechi și nici nas și i-au cerut să le fie stareț. Neîndrăznind să se opună voii lui Dumnezeu, Teostirict i-a luat sub aripa sa și astfel s-au adunat din nou 800 de monahi în aceeași mănăstire.

Starețul Teostirict a mai trăit încă 25 de ani alături de ucenicii săi și astfel Mănăstirea Pelekete a fost reînviată.

Pe 17 martie 807, sufletul lui Teostirict a întâlnit pe cele ale copiilor săi martirizați, iar ultimele sale cuvinte se spune că ar fi fost: „*Icoanei Tale ne închinăm, Bunule Doamne, cerând iertare pentru păcatele noastre, Hristoase Dumnezeule...*”.

Sursa: prediciaudio.wordpress.com

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 25 aug.	18:00	Vecernia
Duminică 26 aug.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 13-a după Rusalii

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online sau să verificați sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Se leapădă mulți de viața aceasta și de lucrurile vieții, dar puțini se leapădă și de voile lor. Bine spune despre aceștia și cuvântul dumnezeiesc: «Mulți chemați, dar puțini aleși» (Matei XX, 14) – Sfântul Simeon Noul Teolog

Nr. 261 / 19 august 2018

PARACLISELE MAICII DOMNULUI

În cultul creștin ortodox există două Paraclise închinat Maicii Domnului: primul Paraclis compus de călugărul Teostirict în secolul nouă (unii spun Teofan) și un al doilea Paraclis. Pe parcursul anului se cântă doar primul Paraclis închinat Maicii Domnului însă pe durata postului Adormirii Maicii Domnului (1-14 august), tipicul bisericesc spune ca primul și al doilea Paraclis să fie cântate alternativ. [...]

Motivul pentru care aceste slujbe se numesc „Paraclise” este că cei credincioși se adună pentru a se ruga Maicii Domnului să mijlocească pentru ei la Fiul său și Dumnezeul nostru pentru mântuire și alinare. Acestea sunt rugăciunile de suferință ale fiilor îndurați adresate Maicii cele milostive care este singura lor apărătoare și speranță în nevoi.

Potrivit profesorului de liturgică John Fountoulis, deși cele două canoane închinat Maicii Domnului

ICOANA
MAICII DOMNULUI
"GORGOPICUSA"
"GRABNIC ASCULTĂTOAREA"

MĂNĂSTIREA DOCHIARIU
SFÂNTUL MUNTE ATHOS, GRECIA

sunt diferențiate prin denumirea de „primul” și „al doilea” de fapt ele au același număr de cântări și anume treizeci și două. Cu toate acestea, al doilea Paraclis este puțin mai mare. Adevărata deosebire între cele două este aceea că al doilea Canon este cântat pe un ton mai vioi în timpul postului Adormirii Maicii Domnului. [...]

În ceea ce privește însă slujba celui de-al doilea Paraclis există foarte multe mărturii. Autorul a fost Teodor II Dukas Lascaris, împăratul Niceei.

Slujba primului Paraclis al Maicii Domnului este mai veche decât cea a celui de-al doilea și unii i-o atribuie călugărului Teostirict, care a trăit în secolul al IX-lea. Alții consideră că este lucrarea Mitropolitului Teofan Mărturisitorul din Niceea care a trăit în același secol. Unii chiar iau în considerare alternativa că Sf. Ioan Damaschin ar fi fost autorul.

Ceaslovul stabilește autorul astfel: „Un poem de Teostirict Călugărul.” Unii spun chiar că aceste două nume au aparținut de fapt aceleiași persoane și că Teofan ar fi fost numele lui Teostirict înainte să devină călugăr. [...]

Sfântul Teostirict Mărturisitorul și lupta sa pentru icoanele sfinte

Teostirict Mărturisitorul, starețul Mănăstirii Pelekete din apropierea Prusei, a pătimit pentru Sfintele Icoane sub domnia împăratului păgân Constantin Copronimul (741-775). Acest sfânt este sărbătorit pe 29 februarie în bisericile slave și pe 17 martie în bisericile grecești.

Teostirict s-a născut în Triglia din Bitinia și s-a călugărit de la o vârstă fragedă la Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul, cunoscută de asemenea sub numele de Mănăstirea Pelekete, unde mai târziu a și devenit stareț. În perioada împăratului Constantin V Copronimul, generalul său din Asia Minor, Michael Lachanodrakon a început o persecuție aprigă împotriva călugărilor care venerau Sfintele Icoane.

În 763 în seara Joi Mari generalul a venit la Mănăstirea Pelekete în timpul Sfintei Liturghii. Starețul Teostirict săvârșea Sfânta Liturghie împreună cu 780 de călugări aflați sub ascultarea sa, dintre care 70 de ieromonahi. Dintr-o dată bății puternice la poarta mănăstirii au întrerupt atmosfera solemnă și 2000 de soldați de-ai generalului erau afară și strigau, provocând spaimă.

Soldații au spart poarta și au intrat în curte. Generalul Michael Lachanodrakon a dat buzna în biserică împreună cu armata și s-a îndreptat spre stareț. Generalul i-a smuls Sfântul Potir și l-a izbit de podea lovindu-l pe stareț în față. Această faptă a condus la o luptă între călugări și soldați.

Văzând acestea, starețul le-a ordonat fiilor săi duhovnicești să se retragă iar generalul i-a înmănat o hârtie spunând pe un ton nervos:

„Ia hârtia asta și semnează imediat împotriva idolilor pe care îi numești icoane, ori, dacă nu, vă vom ucide pe toți. Este un decret al Regelui Constantin V.”

„Poate vrei să spui Copronimul [nume-murdărit = *kopra* (fecale)] și

onoma (nume)]”, zise starețul Teostirict. „Nu vom semna nimic niciodată împotriva Sfintelor Icoane la care ne închinăm”.

Pe când starețul spunea acestea, generalul a ordonat să înceapă măcelul. În doar câteva minute 400 de călugări au căzut morți.

După aceasta generalul a dat un alt ordin: ceilalți călugări să fie legați cu lanțuri și să fie duși în curte. Apoi a cerut să dea foc la fiecare din colțurile mănăstirii pentru ca totul să se facă scrum. Astfel, această minunată mănăstire a fost mistuită de flăcări.

Călugării capturați au fost duși la împăratul Copronim și înfățișați înaintea sa.

Împăratul l-a întrebat pe Mihail, generalul armatei: „Câți sunt?” Generalul a răspuns: „40 de ieromonahi, 342 de monahi și starețul.”

Într-un moment de furie împăratul le-a spus călugărilor: „Călugări netrebni! Nesupunere și răzmeriță în imperiul meu, înfățișați-vă! Sunt Constantin al V-lea și nu permit să fiu luat peste picior.”

Un călugăr numit Sinesios zâmbind s-a apropiat de împărat și i-a zis: „Copronime!” Noi suntem fiii lui Teostirict și am învățat de la bătrânul nostru să călcăm pe capetele diavolilor și ale iconoclaștilor.”

Spunând asta, călugărul Sinesios și-a pecetluit destinul. Împăratul a ordonat ca imediat să-i fie tăiat capul.

După asta împăratul a luat pe fiecare călugăr în parte și cei ce nu s-au abătut de la credința Ortodoxă au fost decapitați în acel moment. În timp ce Constantin se bucura în

sufletul său, sângele a zeci de călugări martiri curgea ca un râu.

După măcel împăratul i-a ordonat lui Teostirict să se apropie. Sfântul s-a apropiat bucurându-se că poate să-și mărturisească credința, dar și cu tristețe și lacrimi pentru un asemenea macabru.

Mânios împăratul a țipat: „Criminalule! Călăule! Ai omorât 780 de copii de-ai tăi cu un imn, numai ca să nu renunți la idolii pe care voi le numiți icoane. Criminalule, vei fi cunoscut în istorie ca un ucigaș de copii.”

Starețul nu a spus nimic. Însă s-a îndreptat spre peretele unde un portret al împăratului stătea afișat l-a dat jos și l-a călcat în picioare. Și apoi a zis: „O astfel de rușine numai tu o meriți. Mă închin sfintelor icoane și sunt însetat de această moarte. De fapt, mă grăbesc să-i ajung din urmă pe sfinții mei copii, să câștig coroana muceniciei.”

Văzând cum a decurs măcelul, în acel moment mulți soldați și membri ai gardei împăratului s-au decis să se ridice împotriva lui, înspăimântându-l. Împăratul a apelat la comandantul armatei să-l salveze.

Comandantul și-a scos sabia gata să o folosească, când deodată soldatul Aimilios Teravinos a ridicat sabia, s-a însemnat cu semnul Crucii și a scos din sânul său o icoană de-a lui Hristos strigând cu putere:

„Fii blestemat ereticule Copronim, și eu mă închin sfintelor icoane. Ucide-mă!” Astfel a căzut și capul lui Aimilios.

A doua zi împăratul a chemat din nou pe stareț înaintea sa dar primind